

Когато планинската гора пожълтѣ, старата мечка заведе мечето горе при Синитѣ скали, дълго оглежда камънацитѣ, помирисваше въздуха наоколо и реши: тукъ ще бжде зимното леговище.

А нали си бѣше малъкъ — мечо нищо не разбираше.

Заврѣ се мечката между два надвиснали камъка и започна да рови влажната прѣстъ. До вечерята изхвърли цѣла грамада. За да се забавлява, и мечо почна да рови съ лапичкитѣ си.

На другия день пакъ ровиха. И едва на третия день привършиха.

Дупката стана много удобна. Но бѣше влажна. Пъкъ и изхвърлената прѣстъ се чернѣеше — всѣки мигъ можеше да я забележи окото на врагъ. Затова мечката се разшѣта наоколо, събра много обгорѣла отъ слънцето трева и засипа съ нея изхвърлената земя. После слѣзе чакъ долу въ буковата гора, донесе сухъ топълъ мѣхъ и постла цѣлата дупка отвътре.

Когато всичко бѣше готово, мечо се мушна въ дупката, намѣсти се удобно

и си отдѣхна: „Ехъ че меко и топло! Само да бѣше малко по-свѣтлично. Пъкъ то тъмно като нощъ . . .“

Сжщия день завалѣ студень есенень дъждъ и цѣла седмица не престана.

Мечо и майка му се сгушиха на сушина въ леговището си и нѣколко дни и нощи не си показваха муцунитѣ навънъ. Чуваха само гласа на студения вѣтъръ, слушаха пливска на есенния дъждъ, а една нощъ чуха и проточеното виене на вълкъ. Въ леговището нахлуваше леденъ въздухъ.

И старата опитна мечка разбра, че въ планината е пристигнала зимата.

Когато показаха муцунитѣ си надъ закрития отворъ на бърлогата, мечо остана страшно зачуденъ. Кжде е жълтата гора, огрѣна отъ слънцето? Не, не, това не е сжщата планина! Тукъ всичко е покрито съ нѣщо бѣло — и камънитѣ, и дърветата, и тревата, и небето . . . И какъвъ студень вѣтъръ духа надъ тая бѣла планина!

Мечо никога не бѣше виждалъ снѣгъ